

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/210/2020
Identifikačné číslo spisu: 8117221428
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8117221428.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. Y., bývajúceho v T., R. XX, zastúpeného JUDr. Michalom Treščákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Thurzova 6, proti žalovanej Obec Petrovany, so sídlom v Petrovanoch 317, zastúpenej JUDr. Lýdiou Farbakyovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Floriánova 12, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 39/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2019 sp. zn. 16 Co 4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 8. novembra 2018 č. k. 8 C 39/2017 - 72 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vykonaným dokazovaním zistil, že na Okresnom súde Prešov bolo vedené konanie pod sp. zn. 11 C 248/2014, v ktorom sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplata sumy 10.688,44 eur s príslušenstvom ako kúpnej ceny z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami 4. januára 2010. V konaní rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a počas odvolacieho konania došlo medzi stranami k mimosúdnejmu vyriešeniu sporu a to uzatvorením Dohody z 20. novembra 2015. Podľa obsahu dohody po jej podpísaní oboma stranami žalobca podal na odvolací súd návrh na schválenie súdneho zmiernu. Žalobcovi bol 21. novembra 2016 doručený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23 Co 274/2015 z 26. októbra 2016, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a žalovanému bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku žalobca zistil, že žalovaný na výzvu súdu či súhlasí s predloženým návrhom zmiernu úplne poprel akékoľvek uzatvorenie zmiernu, ako aj samotný obsah Dohody. Napriek tomu, že žalovaný sa v Dohode zaviazal, že požiada súd o schválenie súdneho zmiernu a nebude si uplatňovať nárok na náhradu trov konania, vo svojom vyjadrení žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému prizná náhradu trov odvolacieho konania, čo sa aj stalo. Vzhľadom na povinnosť

uloženú súdom bol žalobca nútený nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 2.097,84 eur. Zároveň bol nútený nahradiť i trovy odvolacieho konania vo výške 669,43 eur, ktorá suma sa z dôvodu vedenia exekučného konania navýšila na 866,98 eur. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil súd prvej inštancie záver, že žalovaná neporušila svoju zmluvnú povinnosť, nakoľko 20. novembra 2015 spolu s uzatvorením Dohody bola medzi stranami v zmysle čl. III Dohody uzavretá aj nová kúpna zmluva týkajúca sa prevodu nehnuteľností a zároveň žalovaná novú kúpnu cenu vo výške 12.700,- uhradila ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Aj keď sa v ods. 3 uvedeného článku Dohody uvádza, že strany požiadajú súd o schválenie zmiernu, tak samotné uzatvorenie zmiernu vzhľadom na uzavretie novej kúpnej zmluvy a zaplatenie kúpnej ceny sa stalo bezpredmetným. V zmysle čl. III. 3 Dohody síce strany prehlásili, že si v súdnom konaní nebudú uplatňovať náhradu trov konania, avšak uvedené prehlásenie sa vzhľadom na jeho zaradenie za záväzok požiadať o schválenie súdneho zmiernu vzťahuje v prípade uzavretia zmiernu, k čomu v danom prípade nedošlo. Zároveň súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalobcovi nemôže vzniknúť právo na náhradu škody voči žalovanej, nakoľko sám neplnil prevenčnú povinnosť, keď podal žalobu na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 10.688,44 eur, aj keď si bol vedomý toho, že kúpna zmluva zo 4. januára 2010 nebola schválená obecným zastupiteľstvom, v dôsledku čoho nemohla nadobudnúť účinky a v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie bolo vyslovene uvedené, že uvedený nedostatok nie je možné dodatočne konvalidovať a teda musela byť uzatvorená nová kúpna zmluva.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. septembra 2019 sp. zn. 16 Co 4/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uviedol, že žalovaná čiastka 2.097,84 eur bola priznaná na základe rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11 C 248/2014 a potvrdená rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 23 Co 274/2015 na základe úspechu žalovanej v spore, pričom odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že nedošlo k urovnaniu, ale bola uzatvorená nová kúpna zmluva a táto zmluva nepotvrdila existenciu nároku žalobcu uplatňovaného v konaní, ale založila nový nárok, ktorý bol aj splnený. Uviedol, že podmienkou platnej pokonávky je presvedčenie účastníkov o existencii urovnávaného záväzku v čase uzatvárania dohody a v dohode z 20. novembra 2015 sa zmluvné strany dohodli na uzatvorení novej kúpnej zmluvy za kúpnu cenu 12.700,- eur a nie na základe kúpnej zmluvy zo 4. januára 2010 za kúpnu cenu vo výške 10.688,44 eur, ktorej zaplatenie bolo predmetom sporu pod č. k. 11 C 248/2014 a z ktorého konania bol žalobca zviazaný na náhradu trov konania. Preto nie je možné pričítať žalovanej porušenie právnej povinnosti, resp. povinnosti vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu, keďže žalovaná žiadnym spôsobom túto povinnosť neporušila. Uzavrel, že k zmenšeniu majetku žalobcu došlo v dôsledku zaplatenia trov právneho zastúpenia na základe právoplatného rozhodnutia súdu a nie v dôsledku porušenia povinností žalovanej. Poukázal na prevenčnú povinnosť žalobcu, keď on aj jeho právny zástupca si museli byť vedomí svojej neúspešnosti v spore, nakoľko už súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 11 C 248/2014 vyslovil svoj právny názor ešte pred začatím konania vo veci samej, že žalobca predlžoval konanie trvaním na žalobe, navrhovaním ďalších dôkazov a sám spôsobil nárast sumy náhrady trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nakoľko odvolací súd sa k jeho zásadnej námietke o povinnosti žalovaného dodržiavať práva a povinnosti v zmysle zásady pacta sunt servanda nevyjadril a to ani okrajovo. Uviedol, že tvrdenie súdu, že si nespĺnil prevenčnú povinnosť nie je podložené žiadnym dôkazom a je v rozpore s výsledkami dokazovania v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 248/2014, keď nemal vedomosť o tom, že kúpna zmluva nebola schválená obecným zastupiteľstvom a teda že by mala byť neplatná. Zdôraznil, že bolo jeho podmienkou, že k uzatvoreniu novej kúpnej zmluvy a prevodu nehnuteľností dôjde len v prípade ukončenia konania sp. zn. 11 C 248/2014 formou súdneho zmiernu a preto sporové strany uzatvorili Dohodu ako ich vzájomný zmier a súčasne s ňou aj novú kúpnu zmluvu. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 3 Oboer 60/2013 a 3 MCdo 13/2009 a uviedol, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď nesprávne vyvodil záver, že nedošlo k platnému urovnaniu. V ďalšom podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal a nevyhodnotil Dohodu o mimosúdnom vysporiadaní nároku žalobcu, tak táto dohoda sa týkala iného, resp. nového právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou. Na základe tejto dohody bola po schválení obecným zastupiteľstvom uzatvorená kúpna zmluva, na základe ktorej žalovaná uhradila kúpnu cenu vo výške 12.700,- eur. Z tohto dôvodu sa zdá aj návrh žalobcu na schválenie súdneho zmiernu nelogický a právne bezvýznamný v čase, kedy žalovaná kúpnu cenu v plnej výške uhradila. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď tvrdí, že postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že sa nedostatočne vysporiadávajú so všetkými jeho námietkami, v dôsledku čoho sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

7. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

10.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdov oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorý v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu) sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že žalovaná neporušila svoju zmluvnú povinnosť, keď spolu s uzavretím Dohody bola medzi stranami uzavretá aj nová kúpna zmluva a zároveň žalovaná novú kúpnu cenu uhradila pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Zároveň z nich vyplýva, že samotné uzavretie zmiernu sa

vzhľadom na uzavretie novej kúpnej zmluvy a zaplataenie kúpnej ceny stalo bezpredmetným a navyše sa žalovaná v Dohode nezaviazala k zaplataeniu kúpnej ceny vo výške 10.688,44 eur z uzavretej kúpnej zmluvy zo 4. januára 2010, ktorej zaplataenie bolo predmetom súdneho konania vedeného pod sp. zn. 11 C 248/2014. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 11 C 248/2014, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol „Keďže žalobca uplatňoval nárok na zaplataenie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, ktorú však nemožno považovať za právny úkon žalovanej, keďže daný úkon nevyvolal žiadne právne účinky, pretože nebol vôľou obce, súd žalobu zamietol. Zároveň dodáva, že uvedený dodatok nie je možné dodatočne konvalidovať. Musela by byť uzavretá nová kúpna zmluva a to po predchádzajúcom schválení obecným zastupiteľstvom. Nárok na zaplataenie kúpnej ceny z novej kúpnej zmluvy by však už nebol totožným nárokom, ktorý je predmetom sporu. Z toho dôvodu aj prípadné uzavretie novej kúpnej zmluvy, ktorá by spĺňala potrebné náležitosti nemohlo ovplyvniť výsledok tohto sporu“. Odvolací súd ďalej uviedol, že v dohode z 20. novembra 2015 sa zmluvné strany dohodli na uzatvorení novej kúpnej zmluvy za kúpnu cenu 12.700,- eur a nie na základe kúpnej zmluvy zo 4. januára 2010 za kúpnu cenu vo výške 10.688,44 eur, ktorej zaplataenie bolo predmetom sporu pod č. k. 11 C 248/2014 a z ktorého konania bol žalobca zaviazaný na náhradu trov konania. Preto nie je možné pričítať žalovanej porušenie právnej povinnosti, resp. povinnosti vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu, keďže žalovaná žiadnym spôsobom túto povinnosť neporušila. Je z nich zrejmé, z akých právnych úvah súdy vychádzali, keď dospeli k záveru, že neboli splnené všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a že žaloba žalobcu je preto nedôvodná. Ich myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

10.2. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

12. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalobcu o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností

nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

13. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

14. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmena a/ a b/.

16. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

17. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenový znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. K príslušenstvu pohľadávky (najčastejšie k výške úrokov, úrokov z omeškania, poplatku z omeškania, priznaným trovám konania) sa však pri určení výšky predmetu sporu neprihliada (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1387-1388 s.).

18. V súlade s citovaným ustanovením § 422 ods. 1 CSP je dovolací prieskum prípustný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v čase podania žaloby (§ 422 ods. 2 CSP). V danom prípade žaloba bola podaná na súde prvej inštancie 26. septembra 2017 a podľa Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 280/2016 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2017, bola výška minimálnej mzdy v sume 435,- eur t. j. desaťnásobok predstavuje sumu 4.350,- eur.

19. Z tohto dôvodu dovolanie žalobcu nie je prípustné (§ 421 ods. 1 v spojení s § 422 ods. 1 CSP).

20. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd odmietol dovolanie ako neprípustné v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ CSP.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.